

בש"פ 9116/15 - אברהם סטרונגר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
בש"פ 9116/15

לפני: כבוד השופט צ' זילברטל

העורר: אברהם סטרונגר

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים בתיק
מ"ת 14356-10-15 שניתנה ביום 5.11.2015 על ידי
כבוד השופט ד' מינץ

תאריך הישיבה: ב' בשבט התשע"ו (12.1.2016)

בשם העורר: עו"ד דוד הלוי
בשם המשיבה: עו"ד רחלי זוארץ-לוי

החלטה

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט ד' מינץ) מיום 5.11.2015 במ"ת 14356-10-15, בגדרה הורה בית המשפט על שחרורו של העורר למעצר בית מלא.

1. נגד העורר, יליד 1992, הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של יידוי אבן לעבר כלי תחבורה. על-פי כתב האישום, ביום 4.10.2015 בסמוך לשעה 01:15, עמד העורר ליד מעגל תנועה ברחוב שכם במזרח ירושלים, יחד עם קבוצה של נערים שזהותם אינה ידועה, ויידה אבנים על מכוניות שעברו במקום. העורר הצליח לפגוע ברכב מסוג מיצובישי (להלן: המיצובישי) וניסה לפגוע במונית שבבעלותו של אנור עבאסי (להלן: עבאסי) שעברה במקום.

2. מעיון בהודעותיו של עבאסי במשטרה עולה, כי במהלך נסיעתו בדרך שכם הוא הבחין בקבוצה של חמישה

עמוד 1

צעירים בני 14 לערך, ובתוכם העורר, שעמדו לצד כיכר. כשהתקרב לכיכר, הבחין בעורר מוציא מכיסו שלוש אבנים ומיידה אותן לעבר רכב המיצובישי שנסע לפניו. עבאסי טוען שזיהה את העורר על-פי פרטי לבושו, כיוון שמבין חבורת הצעירים הוא היחיד שלבש מכנסיים שחורים וחולצה לבנה. משהבחין ביידי האבנים, נסע עבאסי במקביל למיצובישי באופן שרכב זה חצץ בינו לבין קבוצת הצעירים, עד שהבחין בשוטרים שעמדו במרחק מטרים ספורים מהכיכר, והפנה אותם לעבר העורר. השוטרים עצרו את העורר, ובחיפוש שנערך עליו נמצאה אבן בכיס ימין של מכנסיו, וידו הימנית נמצאה מאובקת בעפר. העורר הודה בכך שהייתה אבן בכיסו, אך טען שהאבן הייתה בכיסו לשם הגנה עצמית כיוון שהיה בדרכו לעבר קבר שמעון הצדיק, באזור שמרבית תושביו ערבים.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו. ביום 13.10.2015 התקיים דיון בבקשה, במסגרתו טענה המשיבה לקיומן של ראיות לכאורה בהסתמך על הודעותיו של עבאסי, ועל האבן שנתפסה בכיסו של העורר. מנגד טען העורר כי אין בידי המשיבה ראיות לכאורה נגדו, וכי מדובר בטעות בזיהוי על רקע נוכחותו בקרבת המקום בו נזרקו האבנים. נטען, כי לא ניתן להסתמך על הודעתו של עבאסי ממספר סיבות: עבאסי זיהה את העורר רק באמצעות לבושו, האופייני לציבור החרדי, וזאת בזמן שקהל של כ-300 איש שלבושם זהה התכנס בקרבת מקום ובאותו הזמן במסגרת הפגנת מחאה נוכח מעשי טרור שהתרחשו באותם ימים; עבאסי טען כי הנערים שעמדו ליד הכיכר היו כבני 14, ואילו העורר הוא כבן 23; לא נתקבל אף דיווח מבעלים של מיצובישי על נזק שנגרם לרכב כתוצאה מזריקת אבנים; לעבאסי לא היה קשר עין רציף עם העורר ובחלק גדול מהזמן קו הראייה ביניהם היה חסום על-ידי רכב המיצובישי; השוטרים שהיו בסמוך לקרבת המקום לא ראו את השלכת האבנים; כאשר השוטרים הגיעו לעורר הוא היה לבדו ולא נכחו במקום נערים, ועבאסי מסר בהודעותיו גרסאות סותרות לאירוע.

3. בהחלטה מיום 15.10.2015 דחה בית משפט קמא את טענות העורר וקבע כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית מספקת למעצרו של העורר. נקבע, כי גם אם הייתה התקהלות של ציבור חרדי בקרבת מקום האירוע, הרי שלפי גרסת העורר עצמו, הוא היה לבדו כאשר נעצר, ולכן ניתן לראות בלבושו כלבוש "חריג" לאותה סביבה באותה נקודת זמן. עוד נקבע, כי העובדה שהעורר, שהיה האדם היחיד הלבוש במכנסיים שחורים וחולצה לבנה במקום האירוע, נמצא כשאבן בכיסו ושרידי עפר על ידו הימנית, מקימה יסוד לטענה כי העורר הוא זה אשר זרק את האבנים. בית המשפט הוסיף, כי מקומן של שאר טענות העורר להתברר במהלך התיק העיקרי. נוכח האמור, הורה בית המשפט על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים נגדו. יחד עם זאת, בשל גילו הצעיר ועברו הנקי של העורר הורה בית המשפט על עריכת תסקיר מעצר בעניינו.

4. מהתסקיר שהוגש ביום 4.11.2015 עולה כי העורר ניהל אורח חיים תקין ונורמטיבי, וכי רמת הסיכון להישנות העבירה היא נמוכה. התסקיר מוסיף ומפרט את הרקע האישי והמשפחתי של העורר, אשר מפאת צנעת הפרט לא יפורט בהחלטה זו. ייאמר, עם זאת, כי מדובר ברקע קשה ביותר, ונוכח קשייו הלא מעטים במהלך שנות הילדות והנערות, יש משמעות לעובדת ניהול אורח חיים נורמטיבי. כמו כן, הומלץ במסגרת התסקיר על שחרורו של העורר לישיבת "מוסדות תורה ואמונה" (להלן: הישיבה) בפיקוחם של ראש הישיבה וארבעה תלמידי בישיבה. בהחלטה מיום 5.11.2015 אימץ בית משפט קמא את המלצת שירות המבחן, והורה על שחרורו של העורר למעצר בית מלא בישיבה. עם זאת, בית המשפט מיאן להתיר לעורר לצאת לעבודה.

5. העורר מלין בערר על החלטתו של בית משפט קמא וטוען כי במקרה דנא אין בנמצא "ראיות לכאורה", וכי כתב האישום מבוסס רובו ככולו על ראיות נסיבתיות, שיכולות באותה מידה להשתלב בגרסתו של העורר לפיה נוכחותו באזור הייתה תמימה. עוד נטען, כי עצם קיומו של האירוע מוטל בספק, ואין תימוכין לגרסה העולה מכתב האישום למעט

עדות היחידה של עבאסי. כמו כן, מעלה העורר גם טענות בדבר הודעותיו של עבאסי, אשר נטענו גם בפני בית משפט קמא: עבאסי זיהה את העורר רק על סמך בגדיו; לא היה קו ראייה ישיר בינו לבין העורר וקשר העין בין השניים היה מנותק עובר למעצר העורר; נמסרו גרסאות סותרות לאירוע, ועבאסי מתאר את זורק האבנים כבן 14 בעוד שבפועל העורר בן 23. זאת ועוד, העורר טוען כי בהתחשב במצב הביטחוני המתוח בעת קרות האירוע, ההסבר שמסר בדבר האבן שהייתה בכיסו הוא הסבר סביר ומניח את הדעת. נוכח האמור, עותר העורר לביטול מעצר הבית, ולמצער להקלת התנאים המגבילים שהושתו עליו.

6. בדיון בערר טענה המשיבה, כי התשתית הראייתית הקיימת עומדת ברף של "ראיות לכאורה" וכי המשך החזקתו של העורר במעצר בית מוצדקת. אשר לבקשתו של העורר להקלה בתנאי השחרור ויציאה לעבודה, נטען, כי בקשה זו יש להביא בפני בית המשפט המחוזי בדרך של בקשה לעיון חוזר אשר תכלול הצעה קונקרטית שתיבחן על-ידי שירות המבחן ובית המשפט. ואולם, המשיבה מציינת, כי נוכח משך הזמן הקצר שחלף מאז שוחרר העורר למעצר בית, ספק אם מתקיימים התנאים המצדיקים הגשת בקשה לעיון חוזר בשלב הנוכחי.

מנגד, חזר בא-כוח העורר על הטענה כי מדובר בטעות בזיהוי, והציג דו"ח משטרתי שהגיע לידיו במסגרת הליך אחר, והמאמת לגישתו את עובדת קיומה של הפגנה מרובת משתתפים בקרבת מקום. כמו כן, לעניין הבקשה ליציאה לעבודה, ציין בא-כוח העורר כי לפני קרות האירוע עבד העורר כמלצר באולם אירועים הנמצא בשטחה של הישיבה ובניהולה.

דיון והכרעה

7. לאחר עיון בערר ושמיעת הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות. שוכנעתי, כי על אף הקשיים שהעלה העורר ביחס להודעותיו של עבאסי, שאין להקל בהם ראש ושיהיה צורך לבחנם בקפדנות בגדר ההליך העיקרי, התשתית הראייתית עודנה מצביעה ברמה הנדרשת בשלב זה על קשר בין העורר לאירוע העבירה. הדברים אמורים בעיקר נוכח מעצרו של העורר בזירת האירוע, בסמיכות זמנים לאירוע עצמו, כאשר ידו הימנית מאובקת ואבן מצויה בכיסו. בנוסף, השוטר נסיה כהן מסרה בהודעתה כי עובר למעצרו, נראה העורר כשהוא מרים ידיים "כאות ניצחון" (העורר היה בגבו לשוטרים כך שנראה שלא הבחין בהם). העורר גם מסר גרסאות סותרות לעניין הימצאות האבן בכיסו (במקום אחד מסר שנטל את האבן משום שהבחין ברכב של ב.מ. – כנראה "בן מיעוטים" – והרגיש מאוים ובמקום אחר מסר כי הצטייד באבן כי חשש שיתקפו אותו, ללא כל קשר לרכב כלשהו). יוער, כי הדו"ח המשטרתי אותו הציג בא-כוח העורר בדיון אומנם מצביע על "הפגנה" שהתרחשה בליל האירוע, אך מעיון בדו"ח עולה כי "הפגנה" התרחשה בחלקו של כביש 1 הנמצא סמוך לשער שכם, במרחק מסוים מהמקום בו אירע האירוע. על כל פנים, משהעידו השוטרים ואף העורר עצמו, כי היה לבדו באותה שעה, ולא היו עוד אנשים הלבושים בלבוש המאפיין את הציבור חרדי בסביבתו (ראו שורה 6 להודעתה של השוטר נסיה כהן מיום 7.10.2015) אין לתת משקל רב לקיומה של אותה "הפגנה". אכן, יתכן שעוצמת הראיות לכאורה לא היתה מספקת לשם מעצר העורר בפועל, אך אין לומר שהתשתית הראייתית דלה עד כדי שדין התנאים המגבילים להתבטל.

8. לאחר דברים אלה מצאתי לנכון להזכיר כי עסקינן בבחור צעיר, שעברו נקי, המצוי מזה חודשיים במעצר בית מלא. אזכיר עוד כי שירות המבחן התרשם לחיוב מהעורר, וכי ההערכה בתסקיר היא שרמת המסוכנות הימנו היא נמוכה. על כן, לגישתי, ומבלי לקבוע מסמרות בדבר, אם לעת הזו תוגש בקשה לעיון חוזר בהחלטתו של בית משפט

קמא, המבוססת על הצעה קונקרטית ליציאה למקום עבודה מסודר ובפיקוח הולם, יהיה מקום לשקול, בהתחשב גם בעמדת שירות המבחן, את האפשרות לקבל את ההצעה, ולהקל בתנאי שחרורו של העורר.

סוף דבר, הערר נדחה.

ניתנה היום, ג' בשבט התשע"ו (13.1.2016).

ש ו פ ט
